

Ільницька Ганна Петрівна

1923 р.н., жителька с. Сорокотяги,

(запис 2008 р. завідуючої бібліотекою Кривенко Л.Й.)

По хатах ходили свої Грищенко Федір Філатович, Кривенко Яків Сергійович, Іван Кириленко. Приїжджали на підводі згори до колгоспу. Зерно навіть з печі забрали, яке було у золійнику (великий горщик).

Першими від голоду стали померати діти. У мене два брати померли. Мати на той час поїхала у Жлобин, там був крохмальний завод, щоб привезти вижимки із картоплі, а коли повернулась, то двоє дітей не застала в живих.

Для дітей, чиї батьки померли з голоду, в хаті, де жив Герасименко Іван Захарович, зробили інтернат. Няня із колгоспу доглядала дітей-сиріт Січкаленків двох хлопців, Пилипенка Григорія, Кубрик Софію, Гаврилюк Надію та інші

Мого чоловіка сестра, Савовська Федора Іванівна, розшукала далеких родичів у Білорусії і домовилась, що до них приїдуть сім'єю. Тищенко Уляна Іванівна, її сестра, взяла в корзину двох братів, Анатолія та Веню, з трудом добрались до поїзда, виїхали в Білорусію і там вижили.

Мій дід, Оверченко Панас Романович, приніс до свого брата Петра Оверченка, в якого була конячка, 5 кг ягід і хотів повезти на базар, щоб купити хліба. Потім прийшов до свого сина і помер.

Мертвих звозили в одну яму без трупів і ховали, хто в чому був одягнений.

Тищенко Тетяна Сергіївна

1924 р.н., жителька с. Сорокотяги

(запис 2008 р. завідуючої бібліотекою Кривенко Л.Й.)

Ходили наші сільські і з району, Кривенко Яків Сергійович, Кириленко Іван, Ніфонт, Ротатюк. Рилися по коморах, у печах, у хлівах. Грузили на підводі і забирали, що було продуктів.

У селі почався страшний голод. Поки могли, носили на плечах до міста дрова, за в'язку дров можна було купити кусок хліба, але по дорозі голодні видирали з рук хліб і ми приходили додому без нічого. Люди пухли і вмирили. Померлих ховали на цвинтарі, вокопували широку яму, звозили колгоспною підводою і закопували. Тим, хто займався похованнями, писали трудовні.

Царенко Ольга Василівна

1925 р. н., жителька с. Сорокотяги,

(запис 2008 р. завідуючої бібліотекою Кривенко Л.Й.)

Спочатку ходили комуністи, заставляли записуватись в колгосп. Потім активісти ходили й забирали на підводі все, що можна їсти. Серед них були і жителі нашого села. Це Кашуба Іван (його називали Бенера), Матвієнко Тарас, Некрашевич Слава, Тихар Лука і чужий Кривогуб, що в ті роки переїхав жити до Узина. Після них на більшість селян чекала голодна смерть. Люди лежали по хатах, по дорогах спухлі, мертві, а хто і вже доходив.

На цвинтар звозили їх по-всякому. І в ряднах тянули, а деяких звозили підводою.

По сусідству жила жінка, звали її Полінара. Вона зарізала свою дитину, якій було шість років, і їла, щоб вижити. І до себе вона нікого не пускала, але й вижити теж не змогла. Діждалася нового врожаю, наїлася колосків та й померла.